

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 27. czerwca 1916.

Treść: (Nr 192.—197.) 192. Rozporządzenie w sprawie zastrzeżenia wyprawnej skóry oznaczonych gatunków na zapotrzebowania wojska. — 193. Rozporządzenie w sprawie sprzedaży odpadków, pozostających przy przerabianiu wyprawnej skóry. — 194. Rozporządzenie, dotyczące się obrotu skórami bydłeciami i końskimi i skórkami cielęciami. — 195. Rozporządzenie o opiece jeneralnej. — 196. Rozporządzenie, dotyczące się uregulowania zużycia zboża i produktów młewa. — 197. Rozporządzenie, dotyczące się uregulowania obrotu wywozu do Rumunii.

192.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami robót publicznych i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 23. czerwca 1916,

w sprawie zastrzeżenia wyprawnej skóry oznaczonych gatunków na zapotrzebowania wojska.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, zmieniając, objaśniając i uzupełniając rozporządzenie ministeryjne z dnia 5. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 28, jak następuje:

§ 1.

Zastrzeżenie na zapotrzebowanie wojska ustaje co do skóry owczej, garbowanej sumakiem i dębnicą.

§ 2.

Uchylenie zastrzeżenia na zapotrzebowanie wojska, uskuteczniane przez zaopatrzenie zapasów skóry urzędową pieczęcią w myśl § 5., l. 2, roz-

porządzenia z dnia 5. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 28, nie stoi na przeszkodzie zarządzeniu Ministerstwa handlu co do oddania tych zapasów skóry po myśli § 8. powołanego rozporządzenia.

Uprawnienie Ministerstwa handlu do zarządzenia oddania rozszerza się na odpadki, pozostające przy przerabianiu skóry tych gatunków, które są zastrzeżone na zapotrzebowanie wojska.

§ 3.

Obowiązek posiadacza zapasów do wykonania zarządzenia oddania, wydanego przez Ministerstwo handlu, nie zostaje odroczone przez to, że posiadacz zapasów i odbiorca nie mogą się porozumieć co do ceny towaru, który ma być oddany. W takim przypadku zapłaci odbiorca na razie cenę, jaką ustanowi Ministerstwo handlu. Na żądanie jednej ze stron ma nastąpić sądowe ustalenie wynagrodzenia w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu znawców przez ten sąd powiatowy, który jest właściwym według miejsca złożenia zapasów. Rozstrzygnięcie można zacząć rekuresem w ciągu dni ośmiu. Przeciw rozstrzygnięciu drugiej instancyi nie jest dopuszczalny dalszy środek prawny. O ile kosztu postępowania ma zwrócić jedna strona albo należy je rozdzielić między strony, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania.

§ 4.

Zresztą pozostają nietkniętymi postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 5. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 28.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Trnka wlr.

Spitzmüller wlr.

193.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami robót publicznych i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 23. czerwca 1916,

w sprawie sprzedaży odpadków, pozostających
przy przerabianiu wyprawnej skóry.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Odpadki, pozostające przy przerabianiu wyprawnej skóry, która w myśl przepisów rozporządzenia z dnia 5. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 28 (zmienionego rozporządzeniem z dnia 23. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 192), jest zastrzeżoną dla celów wojskowych, wolno prócz Spółki z ogr. por. dla zakupna skóry w Wiedniu oddawać innym odbiorcom tylko według następujących postanowień.

Zabrania się wypełnienia zaciągniętych zobowiązań dostawy, o ile pozostawałoby ono w sprzeczności z niniejszemi postanowieniami.

§ 2.

Każdy, kto zamierza pozbyć odpadki, oznaczone w § 1., ma ich kupno ofiarować najpierw Spółce z ogr. por. dla zakupna skóry w Wiedniu.

Oferty należy wносить za pierwszym razem do dnia 15. lipca 1916, a następnie w dniu 1. i 15. każdego miesiąca.

W ofercie należy:

1. dokładnie oznaczyć gatunek skóry (skóra garbowana na podeszwy, skóra wierzchnia, skóra blank, skóra transparentowa);

2. wymienić rodzaj odpadków, a to:

- a) nienadające się do celów szewskich („skóra opałowa“),
- b) zdadne do użycia odpadki wycinane (wykrawane),
- c) odpadki jakościowe, to jest odpadki, nadające się ewentualnie do użycia na cele wojskowe pod względem swoich rozmiarów, ale nie nadające się pod względem grubości albo jakości skóry;

3. wymienić wagę ofiarowanych odpadków i żadaną za nie cenę z dostawą na stację załadowania, i to co do obu tych dat osobno według gatunków skór i rodzaju odpadków.

Za podstawę oferty należy wziąć sortowanie odpadków, będące dotąd w użyciu w odnośnem przedsiębiorstwie.

Druki na oferty można otrzymać w Spółce dla zakupna skóry.

§ 3.

Oferty należy przesłać Spółce dla zakupna skóry pocztą poleconę.

Spółka ma zwrócić oferentowi należytość pocztową.

Oferent jest związany swoją ofertą przez 14 dni, licząc od dnia nadania oferty na pocztę. Jeżeli w ciągu tego czasokresu nie otrzyma oświadczenia przyjęcia oferty ze strony Spółki, to może ofertowanym towarem dowolnie zarządzić.

Jeżeli Spółka ofertę przyjmie, to ma ona także bezzwłocznie wydać potrzebne zarządzenia względem oddania towaru. Sprzedawca ma jak najrychlej przygotować towar do przesyłki i odesłać go następnie bez zwłoki stosownie do zarządzeń Spółki na jej koszt do miejsca, przez nią oznaczonego. Za miejsce dopelnienia ma być uważane miejsce przeznaczenia towaru, jeżeli leży ono w Austrii. W innym razie obowiązują w tym względzie ogólne postanowienia artykułu 324. u. h.

Wysyłając towar, ma sprzedawca przesłać równocześnie Spółce:

1. Spis gatunków skóry i rodzajów odpadków,
2. rachunek,
3. duplikat listu przewozowego, zawierający urzędowe podanie wagi.

Spółka ma zapłacić 60 procent ceny kupna, należące się sprzedawcy według tych załączników, natychmiast po nadejściu załączników, a resztę ma uiścić do dni ośmiu po odebraniu towaru, o ile nie zostaną zarzucone towarowi wady.

Odbiór towaru ma nastąpić w ciągu ośmiu dni po uwiadomieniu adresata o nadejściu towaru na stację przeznaczenia. Adresat ma wysyłającemu donieść natychmiast pisemnie o nadejściu towaru na stację przeznaczenia.

Spółka może podnosić wady towaru tylko wtedy, jeżeli doniosła sprzedawcy o wadach w ciągu dni 14 po uwiadomieniu adresata o nadejściu towaru na stację przeznaczenia.

Po zarzuceniu wad w czasie należyłym ma Spółka zapłacić resztę ceny kupna dopiero na podstawie prawomocnego rozstrzygnięcia o wartości towaru.

§ 4.

Wynagrodzenie za odpadki, ofertowane po myśli §§ 2. i 3. Spółce dla zakupu skóry, oznaczy w braku dobrowolnego układu na wniosek Spółki albo oferenta sąd w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu znawców.

Znawców należy z reguły wybierać z pośród znawców stale zaprzysiężonych.

Do rozstrzygania jest właściwym ten sąd powiatowy, w którego okręgu znajdują się ofertowane odpadki. Rozstrzygnięcie można zacząć rekuresem w ciągu dni ośmiu. Przeciw rozstrzygnięciu drugiej instancji nie jest dopuszczalny dalszy środek prawny. O ile kosztu postępowania ma zwrócić jedna strona lub należy je rozdzielić między strony, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania.

Obowiązku dostawy nie odracza postępowanie sądowe. Jeżeli odbiór towaru następuje przed zakończeniem tego postępowania, to należy przy odbiorze zapłacić na razie cenę, ofiarowaną posiadaczowi zapasów przez Spółkę, przestrzegając przepisów, zawartych w § 3. tego rozporządzenia.

§ 5.

Ministerstwo handlu będzie czuwało nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia, posługując się przytem inspektorami przemysłowymi albo innymi funkcjonaryuszami. W tym celu można przeprowadzać oględziny pracowni i innych zakładów i wglądać urzędownie do ksiąg handlowych.

Na wyjątki od przepisów tego rozporządzenia może pozwolić tylko Ministerstwo handlu.

§ 6.

Za przekroczenia przepisów tego rozporządzenia mają karać władze polityczne I. instancji aresztem do sześciu miesięcy albo grzywnami do 5000 K, o ile czyny te nie podpadają pod surowsze postanowienie karne.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Trnka wlr.

Spitzmüller wlr.

194.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, robót publicznych i obrony krajowej z dnia 23. czerwca 1916,

tyczące się obrotu skórami bydlęcymi i końskimi i skórkami cielęcymi.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Tracą moc obowiązującą postanowienia § 3., rozporządzenia z dnia 12. lipca 1915. Dz. u. p. Nr. 198, ustanawiające liczne wyjątki od obowiązku ofertowania zapasów surowych skór bydlęcych i końskich T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych. W miejsce tych postanowień wstępują następujące przepisy:

1. Dostarczać surowych skór bydlęcych i końskich wytwórcom skór wyprawnych wolno jest odtąd tylko T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu. Również tylko za pośrednictwem tego towarzystwa wolno jest wytwórcom skór wyprawnych pobierać wspomniane skóry.

2. Surowych skór bydlęcych i końskich, których kupna nie ofiarowano przedtem wspomnianemu Towarzystwu, nie wolno odtąd także dla celów garbarskich oddawać wytwórcom skór wyprawnych ani tym ostatnim ich przyjmować. Po-

siadacz tych skór ma oddać je, przestrzegając następujących przepisów.

3. Trudniący się wyrębem mięsa, rzeźnicy i wszyscy inni posiadacze skór surowych, którzy nie dostarczali swoich zapasów skór bydłych i końskich żadnemu wytwórcy skóry wyprawnej albo zakupującemu skórę dla niego, mają swoje zapasy w myśl istniejących przepisów albo oddać, i to co tygodnia, temu, komu takich skór dostarczali w czasie między 1. i 31. marca 1915, albo mają zapasy skór wspomnianego rodzaju ofertować w myśl przepisu rozporządzenia z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, co tygodnia każdej soboty do zakupienia T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych.

4. Trudniący się wyrębem mięsa, rzeźnicy i wszyscy inni posiadacze skór surowych, którzy dotychczas dostarczali swoje zapasy skór bydłych albo końskich jakiemuś wytwórcy skór wyprawnych, albo zakupującemu skóry dla niego, nie mogą już nadal dostarczać skór surowych temu wytwórcy skór wyprawnych albo zakupującemu dla niego, lecz mają oni oddać skóry, i to co tygodnia, jakiejś spółce dla spieniężenia skór surowych albo innemu handlarzowi, uprawnionemu do zakupu i sprzedaży takich skór sposobem zarobkowania, albo też ofiarować je T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych do zakupienia w myśl przepisów rozporządzenia z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198.

5. Na wyjątki może pozwolić tylko Ministerstwo handlu, jeżeli zajdą przyczyny, zasługujące na szczególne uwzględnienie.

§ 2.

Ministerstwo handlu może zarządzić przymusowe odebranie zapasów surowych skór bydłych albo końskich, których nie oddano albo nie pobrano w myśl przepisów § 1. Przytem należy analogicznie stosować postanowienia §§ 4. i 5. rozporządzenia z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243.

§ 3.

Ministerstwo handlu może także oprócz przypadków, oznaczonych w § 2. niniejszego rozporządzenia i w § 4. rozporządzenia z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, zarządzić oddanie zapasów surowych skór bydłych albo końskich przedsiębiorcom, których samo oznaczy, po cenie, odpowiadającej ustanowionym cenom najwyższym.

Obowiązek oddania nie zostaje odroczone przez to, że posiadacz zapasów i odbiorca nie mogą się porozumieć co do ceny za towar, który należy oddać. W takim razie ma odbiorca zapłacić tymczasowo cenę, jaką oznaczy Ministerstwo handlu.

Na żądanie jednej ze stron ma nastąpić sądowe ustalenie wynagrodzenia w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu znawców przez ten sąd powiatowy, który jest właściwym według miejsca złożenia zapasów. Rozstrzygnięcie, w którym nie wolno oznaczyć ceny, wyższej od ustanowionych cen najwyższych, można zacząć rekursu w ciągu dni ośmiu. Przeciw rozstrzygnięciu drugiej instancyi nie jest dopuszczalny dalszy środek prawny. O ile kosztu postępowania ma zwrócić jedna strona albo należy je rozdzielić między strony, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania.

§ 4.

Zresztą postanowienia niniejszego rozporządzenia nie dotyczą przepisów rozporządzenia z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, w brzmieniu, zmienionem częściowo rozporządzeniami z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, i z dnia 28. września 1915, Dz. u. p. Nr. 291.

§ 5.

Za przekroczenia przepisów tego rozporządzenia mają karać polityczne władze I. instancyi aresztem do sześciu miesięcy albo grzywnami do 5000 K, o ile czyny te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hohenlohe wlr.

Georgi wlr.

Truka wlr.

Spitzmüller wlr.

195.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 24. czerwca 1916

o opiece jeneralnej.

Na zasadzie artykułu 1., § 54., rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. października 1914, Dz. u. p. Nr. 278 (l. nowela częściowa do powszechnej księgi ustaw cywilnych), rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

(1) Jeżeli gmina albo inna społeczność uchwali urządzenie opieki jeneralnej, to należy oznaczyć

koło osób pieczy poruczonych, nad którymi ma objąć opiekę opiekun jeneralny. Uchwałę należy oznajmić sądowi opiekuńczemu danej miejscowości. Inne opieki winno się przydzielać opiekunowi jeneralnemu tylko za jego zgodą.

(2) Opiekun jeneralny może dla ważnych przyczyn złożyć każdą powierzoną mu opiekę; ma ją jednak sprawować aż do ustanowienia innego ustawowego zastępcy, którego powinien sam zaproponować. Opiekunowi jeneralnemu należy dać sposobność do oświadczenia się, jeżeli na jego miejsce ma być ustanowionym inny ustawowy zastępca.

§ 3.

(1) Na podstawie odpowiedniego wniosku (§ 1., ustęp 1.) gminy albo innej społeczności, zarządzającej opiekę jeneralną, może prezydent sądu krajowego (obwodowego) zarządzić w porozumieniu z władzą polityczną (§ 40., ustęp 4., l. noweli częściowej), aby opiekunowi jeneralnemu powierzono raz na zawsze opiekę nad wszystkimi dziećmi nieślubnymi w jego okręgu, albo nad oznaczonymi ich grupami, o ile nie mają one żadnego ustawowego zastępcy i sprawowanie opieki jeneralnej powinno obejmować te dzieci w myśl uchwały społeczności, zarządzającej tę opiekę. Uprawnienie sądu opiekuńczego do ustanowienia innego opiekuna pozostaje nietkniętym.

(2) Takie powierzenie opieki należy obwieścić w okręgu opiekuna jeneralnego w sposób, będący w danym miejscu w zwyczaju, i uwiadomić o niem osobno akuszerki i domy położnicze tego okręgu, powołując się na § 5., ustęp 1., tego rozporządzenia.

(3) Opiekun jeneralny ma w tych przypadkach objąć opiekę, jak tylko dowie się o takim przypadku. Ma on o przypadnięciu każdej takiej opieki donieść bezzwłocznie sądowi opiekuńczemu.

(4) O ile nie wydano zarządzenia po myśli ustępu 1. albo o ile ono nie ma zastosowania, powierza sąd opiekę opiekunowi jeneralnemu od przypadku do przypadku.

§ 3.

(1) Nie naruszając postanowienia § 1., ustęp 1., można opiekunowi jeneralnemu powierzyć także współopiekę albo kuratelę, następnie w myśl § 54. noweli częściowej poszczególne prawa i obowiązki opiekuna, zwłaszcza sprawowanie nadzoru, wyrabianie świadectw na utrzymanie albo wsparcie jakoteż dochodzenie stosunków pokrewieństwa albo przynależności w odniesieniu do tych

osób, pieczy poruczonych, które mają innego ustawowego zastępcę.

(2) Opiekun jeneralny może jako pełnomocnik matki dochodzić jej roszczeń na zasadzie § 167. p. ks. u. c., a za zgodą matki roszczeń w myśl § 168. p. ks. u. c., jakoteż przeprowadzać dochodzenia, potrzebne do ustanowienia opieki i do wybrania stosownego opiekuna. Wynik tych dochodzeń ma on możliwie jak najrychlej oznajmić sądowi opiekuńczemu i oświadczyć, czy chce sam objąć opiekę, czy też proponuje innego opiekuna.

§ 4.

(1) Opiekun jeneralny ma na żądanie udzielać rady opiekunom poszczególnym w sprawach sprawowania opieki i być im ile możności pomocnym. Nie wolno mu przyjmować od stron żadnego wynagrodzenia za swoją czynność.

(2) Opiekun jeneralny może przy spełnianiu swych zadań posługiwać się pomocą innych osób; za szkodę, przez nie spowodowaną, jest on odpowiedzialny po myśli § 264. p. ks. u. c. Wobec sądu sam tylko odpowiada za sprawowanie opieki.

§ 5.

(1) Akuszerka ma donieść o urodzeniu się dziecka nieślubnego w ciągu 24 godzin właściwemu opiekunowi jeneralnemu.

(2) Kto sprawuje nadzór nad pieczy poruczonymi, którzy podlegają opiece jeneralnej, jest obowiązany udzielać na żądanie wyjaśnień opiekunowi jeneralnemu i jego wysłannikom, dozwolić im na wejście do mieszkania i pracowni i do pupila oraz na ich żądanie przedstawić pupila sądowi albo lekarzowi.

§ 6.

(1) W dokumencie ustanowienia należy wymienić nie osobę opiekuna jeneralnego, lecz jego urząd jako przedstawiciela opieki; tę ostatnią należy powierzać „miejskiemu urzędowi ochrony dzieci“, „radzie opiekuńczej“ albo „jeneralnemu opiekunowi związku ochrony dzieci. . . .“. O powierzeniu opieki albo wiążącego się z tem szczególnego zadania jakoteż o uwolnieniu należy uwiadomić opiekuna jeneralnego uchwałą na piśmie.

(2) Opiekun jeneralny składa po objęciu swego urzędu przyrzeczenie przed sądem raz na zawsze.

§ 7.

Postanowienia § 3., ustęp 2., i § 6. mają zastosowanie także wtedy, gdy rada opiekuńcza w myśl § 34. I. noweli częściowej spełnia zadania opiekuna jeneralnego.

§ 8.

Urządzając opiekę jeneralną, należy postarać się o to, aby dzieci, pozostające pod nadzorem opiekuna jeneralnego, były od czasu do czasu, przynajmniej raz do roku, poddawane badaniu lekarskiemu, ile możliwości przez lekarza, pozostającego w publicznej służbie zdrowia, i by ich pomieszczenie i utrzymywanie było badane regularnie w sposób fachowy.

§ 9.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wtr.

196.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 25. czerwca 1916,

tyczące się uregulowania zużycia zboża i produktów mlewa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 11. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 176, tyczącego się uregulowania obrotu zbożem, mąką i owocami strączkowymi, rozporządza się aż do dalszego zarządzenia, zmieniając częściowo rozporządzenie ministerjalne z dnia 15. stycznia 1916, Dz. u. p. Nr. 15. jak następuje:

§ 1.

Osobom, zajętym bezpośrednio przy pracy około żniwa, wolno do dnia 1. października 1916 zużywać codziennie 500 g zboża albo otrzymaną z tego ilość produktów mlewa.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; dzień, od którego począwszy wolno zużywać tę podwyższoną ilość, oznaczy polityczna władza krajowa obwieszczeniem w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Hobenlohe wtr.

197.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami kolei żelaznych i skarbu z dnia 26. czerwca 1916,

tyczące się uregulowania obrotu wywozu do Rumunii.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, spowodowanych wojną, jak następuje:

§ 1.

Wywóz towarów do Rumunii koleją albo okrętem wolno skutecznie tylko za pośrednictwem „Austryackiego Biura obrotu towarami“ w Wiedniu (I. Stubenring 8), założonego dla popierania obrotu wywozu do Rumunii. Przedsiębiorstwom kolejowym i żegludze parowej nie wolno przyjmować do przewozu przesyłek, które zostają nadane dla wywiezienia do Rumunii bez pośrednictwa tego biura.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem kolei żelaznych i z Ministrem skarbu pozwolić na wyjątki od tych postanowień.

§ 2.

„Austryackie Biuro obrotu towarami“ jest osobą prawniczą. Zastępują je na zewnątrz i podpisują ze skutkami prawnie obowiązującymi ci członkowie Biura, którym powierzy to każdocześnie Minister handlu.

„Austryackie Biuro obrotu towarami“ ma prawo pobierać za swoją działalność należności, które ustanawia Minister handlu w porozumieniu z Ministrem skarbu i których należy używać na pokrywanie narastających kosztów.

Bliższe postanowienia o wewnętrznym urzędowaniu i o sprawowaniu służby wyda Minister handlu.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1916.

Forster wtr.

Leth wtr.

Spitzmüller wtr.